Lasă-mă să dau glas privirii tale

On iunie 06, 2020

Privirea îndreptată asupra ta este privirea pe care o arunci într-o oglindă care spune o altă poveste despre tine.

Aceasta este natura ființei mele: *uma ampla realidade afetiva* trecută prin filtrul unei priviri orientate spre opera unui artist care cere sprijinul tuturor forțelor naturii angajate în emanciparea vieții (individuale și cosmice), pentru a se putea adresa sufletului celest. Aceeași privire trebuie să se potrivească cu acea "descătușare" absolută a impresioniștilor, care nu poate fi trăită decât în natură. Altfel spus, natura ființei mele este natura unei memorii universale chemată să recunoască coeziunea întregului spațiu pictural în toate straturile unei spiritualități desăvârșite, mai vechi, dar mai actuale ca niciodată.

Iată de ce continui să-mi pun experiența trăitului suprarealist sub incidența unui șevalet plin de culoare, în condițiile de excepționalitate a elaborării unei picturi numite *Altforisthesses* , sau "Puterea de reprezentare a naturii prin artă". Fiindcă și eu sunt o pictură și trebuie să mă păstrez viu, pentru totdeauna, în memoria unei imagini expresiv percepută, suficient de complexă pentru a nu-și mai justifica dublura în lumea reală. Oglinda în care mă privesc chiar acum este însăși privirea artistului în care se citește simțul proporției, al culorii, al echilibrului între frumusețe, formă și expresivitate.

Cât de desăvârșit am ajuns să mă privesc cu mijloacele de expresie ale unei picturi de mare calitate...

Însăși lucrarea mea pare un soi de pătrundere într-o realitate sfințită cu puterea de a da viață spațiului pictural surprins într-o poveste a naturii. Cred că aici îmi caut și estetica existenței mele, prin intermediul privirii ochiului care urmărește o imagine reflectată în oglinda unui colț din natură, pătrunsă numai de durata de viață a unei pensule magice, curate și delicate, care e destul de asemănătoare cu o bijuterie de culoarea smaraldului menit să îndeplinească toate dorințele.

Leadership: Importanța pe care o acorzi căutării în artă a unui conținut simbolic permite înțelegerea propriei ființe prin apartenența la o existență care excede percepția asupra realității lumii într-o experiență subiectivă?

Cu răbdare, încerc să colorez cu roșu suprafața dorită de pe pânza șevaletului. Apoi, cu pensula udă încerc să întind culoarea sângerie pe fundalul unei realități care, fără a o fi ignorat prin suprapunerea unei unde luminoase, aș fi preferat să se păstreze într-o pasivitate filozofică până în momentul înălțării spiritului meu la rang de virtute.

Așadar, ai grijă la compoziția pe care o prezinți. Ochiul artistului poate descrie concis și într-o manieră inedită arta de a da coerență viziunii unei persoane purtată spre înălțimi mai mari de conștiință, de exprimare, de gestionare a emoțiilor, prin mijloace alternative limbajului sacru al lui Dumnezeu: prin culoare, cuvânt, forme, mișcare.

O clipă, încearcă să te pui în locul meu. Caută atingerea privirii mele într-un vis de inspirație divină, caută printr-un fond de culori calde, vii, sau intense, și numai căutând cu însuflețire provocarea ascunsă într-un frumos corp al naturii vei reuși să te descoperi tu însuți drept o expresie fabuloasă, devenind misterios. Pictura însăși este privirea dinspre veghe aruncată într-un vis care te deconectează de la monotonia unei existențe prea puțin împlinite.

Sau, asemenea unei priviri neîntrerupte, aruncate înaintea unei mări care separă viața de ideea de aventură aflată pe celălalt mal, unduindu-și valurile într-un stil de acuarelă, cu o mișcare universală, folosind o perie moale pentru a obține un aspect definitoriu al suprarealismului într-o experiență subiectivă, încearcă să te regăsești ca dat al libertății de sine într-o poveste cu tâlc, intitulată *Admionsferhis* , desemnând înflorirea harică a unui destin ce și-a urmat neșovăielnic vocația Dumnezeiască de călăuză pe cărările artei.

Leadership: Creația ta poate reproduce imaginea în oglindă a unui suflet de artist ilustrat prin evidențierea apropierii între orizontul unei lumi vaste și aspirația unei transpuneri a realității în monumental?

Doi ochi blânzi strâng în brațe o privire artistică care își caută destinul într-o memorie a realității prinsă în mrejele unui timp și spațiu deja ignorat de restul lumii. Două entități de procesare a imaginii unei conștiințe puternic ortodoxe, o viziune neașteptată a naturii și creatorul petalelor unei roze de flăcări, amândouă fiind oglinzi ale divinului, își unesc realitatea în fața unui șevalet ajustabil.

Efectele acestei duble potriviri spirituale se constituie într-o splendidă filosofie a frumosului și o nemaiîntâlnită știință a artei, subtilă și rafinată.

Niciodată nu am crezut că sunt în stare să posed o exemplară mărturie a unei relații dintre mine și Dumnezeu, dintre doi ochi care își suprapun perfect înțelesurile, până la cele mai mici detalii, asemenea unei picturi care rămâne o mărturie a efortului de a avea priză la public, făcută din plăcerea unei aventuri riscante în jurul culorilor și al formelor de expresie.

Aici, pe undeva, se regăsește împăcarea mea cu esența și consolarea metafizică, credința mea față de opera unui plăsmuitor de lumi, considerate ca măsurare a raportului dintre imaginea unei inspirații naturale și aspirația unei transpuneri a realității în monumental. Iar dacă m-ați întreba ce este monumentalul, prin intermediul unei picturi care se înscrie în universul sufletului meu nesubjugat, blajin, cuprinzător, atunci v-aș răspunde simplu:

Monumentalul este rezultatul unei dorințe proiectate asupra unor reprezentări imaginare, cu privire la existența unei evocări a lui Dumnezeu în cadrul artei figurative, realiste.

Am mai spus-o demult, și repet. Arta este mijlocul creatorului de a se constitui într-o viziune pe care ochiul o numește "comparație". Ea este accesibilă numai cu mijloacele și tehnicile unei picturi care oscilează între frumusețea unei liniști profunde, măreția naturii (inclusiv cromatica ei) și exercițiul de rememorare a unei clipe astrale surprinsă într-un motiv de triumf al Eului liric, apărut în ipostaza de Alter-Ego al divinității.

Ochii și privirea ajung la un acord asupra sensului pe care îl pune înainte orizontul unei lumi mai vaste, aferente unei alegorii a vieții aflată sub îndrumarea artistului, situându-l în orizontul unei disperate conștientizări a vocației divine. Când privirea este aruncată ferm înainte, cu noblețe, cu o abilitate deosebită de înțelegere, asta presupune că ochii sunt conștienți de vastitatea orizontului pe care îl comunică profunzimea unei revelații: *"Eu sunt mai mult decât rezultatul reprezentării unei percepții exterioare și a unei imagini conștiente, intenționate."*

Întrebarea pe care trebuie să o ridice ochii este deja amintită de privire: "până unde se întinde orizontul?"

O privire îndreptată asupra artei presupune să știi să deosebești realitatea de ceea ce nu este decât imaginea răsfrântă de o oglindă, trăgând o linie netă, despărțitoare, între lumea

lăuntrică și cea din jurul tău.

Lasă-mă să dau glas privirii tale dacă vrei să te imortalizez într-un tablou a cărui tematică, pe lângă cea spirituală, șochează prin ineditul unei asocieri ieșite din comun, în cazul meu, asocierea cu un povestitor care își începe povestea cu imaginea sa reflectată într-o oglindă. O oglindă a reinventărilor unui artist complet.

Source: https://neculaifantanaru.com/lasa-ma-sa-dau-glas-privirii-tale.html